

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Punctul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Avem preoți.

Adeseori auzim spunând: E vorbă popească, în viața reală nu ne putem conforma ei întru toate. Sau: Așa spun preoții, dar unde am ajunge dacă am porni după ei? Altă dată: Aceasta să spun la Biserică, dar nu în târg. Și încă câte nu se mai zic! Cu toate aceste n'ar trebui să fim așa de ușuratici să nu dăm ascultare vorbelor Bisericii noastre care sunt rostite prin gura preoților și să nu primim sfaturile lor date în casa lui Dumnezeu.

Isus a spus clar că cine ascultă pe apostolii și învățăceii lui, pe El îl ascultă. Urmașii acestora sunt preoții care când predică în biserică sufletele noastre vreau a le câștiga pentru fericirea veșnică.

Mulți sunt dintre noi care nu vreau să vadă în preot numai omul și care nu vreau

să recunoască împuternicirea lui primită în Sf. Taină a Preoției de a vesti cuvântul lui Dumnezeu. Acești oameni cred și azi ce a crezut bogatul în suferințele lui din iad, că dacă ar învia un mort, sau ar veni altă solie din lumea cealaltă, această solie, acest mort înviat ar fi ascultat. Dacă s'ar întâmpla vreo minune, cred ei, toată lumea s'ar întoarce. Dar minunile se întâmplă în toate zilele și rămân neobservate. O minune însă nu se va întâmpla niciodată, Dumnezeu nu va învia pe nimeni ca să vestească pe pământ dreptatea lui. În pilda bogatului și a lui Lazar cel sărac, Avram i-a spus bogatului pentru totdeauna: „Dacă pe Moise și pe proroci nu-i ascultă măcar de s'ar scula cineva din morți, nu vor crede“.

Dumnezeu are azi preoți,

să-i ascultăm pe ei și să nu așteptăm solii extraterestre. Cele zece porunci dumnezeiești și cele cinci porunci ale Bisericii destul de deschis vorbesc. La biserică ni se explică tot ce trebuie să credem și cum trebuie să trăim ca să devenim creștini adevărați. Preoții ne lămuresc în eventualele îndoieli ale noastre. Oamenii care nu vreau să-i asculte pe ei „măcar de s'ar și scula cineva din morți, nu vor crede“.

I. B.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Spicuiți din Buletinul Agru

(No. 9—10. 1937.)

Congresul general al Asociațiunii Generale a Românilor Uniți este convocat pe zilele de 6—8 Noemvrie 1937 la Satu-Mare.

* * *

Constatăm cu deosebită plăcere că conferențiarul ședinței festive va fi dl. dr. Zenovie Păclisanu.

* * *

Consiliul Superior al Operei de Propaganda Fide din Roma a fixat ziua de 24 Octomvrie pentru colectarea mijloacelor materiale pentru ajutorarea misiunilor catolice.

* * *

În articolul: „Puncte cardinale în ogorul „Agru-lui” Pr. Dr. C. Avram scrie între altele:

„Doctrina creștină, prin dumnezeiască poruncă, este menită înfrățirii sufletelor: Hristos este Principiu de pace, de fericire; cine-L acceptă fără șovăire și fără condiții delicate de interese meschine, acela este fericit, fiindcă ființa lui și-o întărește din izvorul adevărat al vieții: Hristos. Este absurd să lupți în Numele lui Hristos în contra creștinilor adevărați.

* * *

„Nu se poate ca să mărturisești pe Hristos în spiritul relei credințe și a neînțelegerii”.

* * *

În același articol scrie Pr. Dr. C. Avram: „Natura și țelul acestei Asociații (al Agru-lui) ni-le prezintă lămurit Statutele. Sunt apoi anume puncte ce

trebuie înscrise ca preocupări principale în viitor. Bunăoară:

1. *Întărirea cadrelor.* Numai aceia se pot considera de membri a unei asociații, care satisfac Statutelor și Regulamentului, care trăește principiile respectivei Asociații.

2. *Interesele Maramureșului.* Statutele la art. 3 a. spun: Scopurile Agrului sunt: a) susținerea, apărarea și realizarea intereselor Bisericii Unite cu Roma...”

* * *

„Agru să se grăbească la formarea secției economice și la aplicarea unui program economic prin cooperative agriste. Până când nu se va ajuta materialicește populația aceea care tânjește în mizerie, până când nu va înceta exploatarea din partea aceloră, care, numai cu aceasta nu trebuie să se ocupe; până când „morose-nii” vor fi departe de inimile care trebuie să-i încălzească, salvarea acelu colț de țară — așa de prețios din toate punctele de vedere — nu se va putea realiza”.

„Deci: formarea sufletului individual, încadrarea lui în rosturile sociale, pentru salvarea individului și a societății, trebuie să preocupe grabnic Asociația generală a Românilor Uniți”.

* * *

În articolul „apostolatul laic” Dl. dr. E. Lemenyi scrie: „Mirenii fie ei chiar și regi și îm-

părați, sunt în afară de ierarhia bisericească, ei sunt populus regini Christi (I. Petru 2, 10.) ecclesia andiens”.

* * *

„... prin taina mirului fiecare creștin devine soldat al lui Hristos, pentru a-l mărturisi în fața lumii fără frică și fără rușine, pentru a lupta cu fruntea ridicată împotriva vrășmașilor împărăției lui”.

„Creștinul care nu se preocupă de mântuirea sufletească a fratelui său, nu are semnul distinct, caracteristic fiecărui urmaș al lui Hristos: iubirea”.

„În vremuri îndepărtate apărarea credinței, a Bisericii, a civilizației creștine era încredințată magistraților și marilor lumefști. Statul modern însă a părăsit Biserica, în multe țări chiar s'a separat de ea, ba s'a declarat pe față dușman al ei, punându-i piedeci întru exercițiul misiunii sale. Are deci biserica nevoie de un alt braț secular”.

„Activitatea aceasta mireană de conlucrare cu misiunea apostolică a Bisericii, manifestându-se în organizații recunoscute de ierarhia bisericească, se numește Acțiune Catolică”.

„Acțiunea Catolică e lăjită în toate țările creștine...”

* * *

În articolul: Pentru ziua misionară de Pr. T. Mateiu între altele scrie următoarele: „... ascută creștinule! Dă pentru misionari, dă pentru opera misionară, dă cât poți; dă o sută, dă două, dă trei, dă cinci, dă și zece dacă-ți dă mână, dă căci mai bun plasament decât acesta n'ai putea face, nici

chiar dacă ai ocoli nu numai pământul, căutând cea mai bună instituție financiară, ori cea mai rentabilă întreprindere, dar nici dacă ai ocoli universul întreg cu toate planetele ce le conține; dă pentru că dobânda după acest plasament nu va fi numai sută la sută, ori mie la mie, ci va fi atât de mare încât valoarea ei, n'ar fi în stare s'o evalueze nici cel mai iscusit financiar; dă o 100, dă două, dă trei, dă cinci, dă o mie dă cât îți dă mâna!

* * *

Buletinul Agru No. 9—10. aduce un raport detaliat, despre Congresul anual eparhial al Agrului, ținut în acest an la Năsăud în zilele de 4 și 5 Septembrie.

Rev. Vicar Părintele Buzilă, cu președintele Agrului local dl. prof. Moisil, împreună cu conștienții și harnicii grăniceri catolici au făcut ca Congresul Agrului Eparhial Cluj—Gherla dela Năsăud, — în cap cu neobositul Arhiepiscopul Iuliu Hossu, care dealungul și latul Eparhiei aleargă cu zel întradevăr apostolic pentru apărarea patrimoniului sfânt al „Legii” și al „Neamului”, — era din nou o dovadă permanentă și vădită a sufletului curat românesc ce revendică credința în Dumnezeu, ca temelie a vieții noastre.

Dna Flora dr. Iuga în cuvinte foarte impresionante aduce salutul Agrului din Maramureșul voevodal, atât de scump sufletului P. S. Ep. Iuliu.

Ca de încheierea congresului, însuflețit ca întotdeauna, blând și cucernic, Excelența Sa

a caracterizat atmosfera senină și însuflețită în care a decurs acest congres. A mulțumit cu dragă inimă conducătorilor graniței I. Moisil, senator Oanea, prefect D. Macu, vicar St. Buzilă și întregului cler. A accentuat dușia cuvintelor dnei dr. Iuga care a adus salutul Maramureșenilor.

La plecare a mai declarat

Excelența Sa că rămâne strâns legat de țara glorioasă a Năsăudului cu trecut de mândră afirmare națională. Și că odată cu grănicerii, curpinde în inima Sa și Maramureșul, declarând că până la ultima suflare va sta alături în lupta pentru păstrarea acestor fortărețe de biruință românească.

„Imaculata Concepție” conlucrează cu Domnul

Dacă ne-am contempla sufletul nostru, prins așa în ramele pământului în care ne aflăm, am rămâne uimiți de surusul melancoliilor cari se cern... cu foșnet uscat și scurt de petale ce se desprind de unde-va și cad: speranțe ce le-am cântat, speranțe ce nu ne mai încântă, gânduri ce s'au înălțat fragede ca lumina de primăvară și care s'au frânt ca o aripă în sbor... melancolii de acelea care umplu orașele în amurg, când muzica cântă unde-va departe.. și sunetele trec învăluind casele, răsbind în tăcerea iatacurilor, înfiorând sufletele cu nostalgii de locuri necunoscute, ce le-am fi văzut vre-o dată și din care ni se pare că pe veci suntem exilați... .

* * *

Sufletele noastre în complicata și totuș neînsemnata noastră viață zilnică, simt că am venit, ne-am desprins de unde-va, și numai întorcându-ne acolo, am avea plenitudinea bucuriei.

Această melancolie e *melancolia cerurilor* cari ne cer îndărăt.

Fericiți suntem când prindem din vârtejul vieții *chemarea aceasta*.

Această chemare care ni se adresează nouă pământenilor e o chemare spre credință, spre Unul singur Dumnezeu pe care nu-l putem presimți, nu-l putem întui decât treptat cu afirmarea simțurilor, cu deprinderea de zgura materiei.

Nu ne putem desprinde din cătușele materiei decât prin *mărturisirea crezului*, prin *închinarea către Sfânta Treime*, prin lepădarea de păcat prin pocăință, prin spovadă și împărtășanie...

* * *

Acesta e drumul cel drept.

Dar ce greutate spre a-l afla, cât întunec! „Doame, se întreabă unii și unele ce ne-așteaptă la sfârșitul zbuciumului nostru zilnic? Mai este ceva? neantul, neminnicia ori eternitatea, viața de lumină?

Mai cu seamă întrebarea aceasta și-o pun cei ce robesc, cei ce muncesc zilnic, penibil din zori până în noapte, cei cari îndură mereu jugul vieții.

* * *

A crede într'o viață care vine după mormânt e a fi creștin, e a crede în Dumnezeu, a-l iubi și a-l urma. A avea credința e cel mai mare dar! Inseamnă că știm pentru ce suntem pe lume, că știm destinul nostru: spre înălțimi! Inseamnă că numai suntem robii instinctelor noastre, sugestiilor societății, ispitelor diabolice! Inseamnă că-l iubim pe Dumnezeu și pe-Aproapele pe care îl vedem numai prin Dumnezeu, dorindu-i să fie mântuit... Toată viața noastră se ordonează, se desfășoară demn...

* * *

Dumnezeu pe cât de A-tot-Puternic, pe atât e de plin de milă: ne împiedică să ajungem la sfârșitul dezastroos spre care ne târăște păcatul strămoșesc, ne dă posibilitatea de a ne mântui.

A mântui sufletele e a ridica sarcina păcatelor de pe umerii sărmanelor ființe pământene, e de a te apropia cu toată puritatea și bunătatea de ei, de a-i chema din umbră și a le întoarce ochii spre lumina descoperitoare de drumuri... Păcatele însă nu pot cădea de pe umeri decât prin pocăință... iar pocăința nu vine de cât pe urma înundării sufletului de dragostea dumnezească. Acela care iubeste pe Dumnezeu nu se poate suferi cu păcate.

Găsim chemări spre pocăin-

ță în Sfinții Evangheliști și Apostoli:

În Matei: 3, 2: „Iar în zilele acelea venit-a Ioan Botezătorul propovăduind în pustia Iudeii și zicând: „Pocăiți-vă, căci s'a apropiat împărăția cerurilor. Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui“. În Matei: 4, 17: „De-atunci a început Isus a propovădui și a zice pocăiți-vă, căci s'a apropiat împărăția Cerurilor“.

În Luca: 3, 8: „Faceți dar roduri vrednice de pocăință și nu începeți a zice între voi, iată avem pe Avram, căci zic vouă, că poate Dumnezeu din pietrele acestea să ridice fii lui Avram“.

Fapte: 2, 38: „Iară Petru a zis către ei: pocăiți-vă și să se boteze unul fieștecarele din voi în numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul Sfântului Spirit“.

* * *

Limbi de foc au stat pe capetele apostolilor. Domnul s'a arătat lui Toma cerându-i să-și puie degetele în locurile străpunse de cuie, Domnul s'a arătat lui Pavel pe drumul Damascului, pași s'au urnit spre cele patru vânturi, glasuri au răsunat de-alungul veacurilor... spre propovăduirea credinței și necesității pocăinții... Și totuși neamul omenesc întârzie în primirea luminii, respinge învățătura din lene, din înăsprirea inimii, din mărginirea minții.

* * *

Și iată pe Maica Domnului, pe mărgăritarul fără preț, pe „Neprihănită Zămislire“, maica celor șapte dureri, balsamul ce-

lui care urca din greu drumul calvarului. Acea pe care El n-*ea* dăruit-o de mamă pe lemnul Crucii, că se îndură de noi și cu un gest măreț de împărătească îndurare, în acel colț de paradis din munții Pirineilor, în fermecătorul cadru poetic, deschide poarta milelor, chemându-ne prin glasul micuței Bernadeta la pocăință. (Acest gest e și răspunsul de mulțumire pe care îl dă Sfântului Vicar al Romei Pius al 9-lea care cu patru ani înainte proclamase în auzul tuturor popoarelor Neprihănită Zămislire a Sfintei Maici, răspuns ce subliniează și infalibilitatea papală

(Va urma)

O. C.

Rugăciunea: gloria omului

Privește iubite tinere, doritor de viața nouă—viața glorioasă a rugăciunii —, privește, zic, la Hristos în strălucirea schimbării la față în muntele Tavorului. Privește-L, că n timp ce se roagă, aureală de lumină-glorie-l înconjoară. „Fața Sa devine strălucitoare ca soarele și veșmintele Lui, albe ca zăpada“. În același timp, din înălțimile Cerului se aude glasul Părintelui veșnic: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru care bine am voit“.

Notează că această minune are loc în vreme ce Isus se roagă; Dumnezeescul Mântuitor a binevoit să ne dea în persoana Sa, un sublim exemplu al gloriei sau al mărețiilor rugăciunii.

„Fața Sa deveni strălucitoare ca soarele”.

A te ruga, însemnează într-adevăr, a te pune în legătură cu lumea supranaturală. Mintea se luminează cu splendorile adevărului, care, ca un soare radios, o scaldă în razele sale. În adâncul sufletului său, omul care se roagă devine — oarecum — strălucitor ca și Fața Mântuitorului Isus în strălucirea Tavorului, sau ca și fața atâtor sfinți în clipe de extaze.

„Veșmintele Sale se făcură albe ca zăpada”. Simbol admirabil al curățeniei sufletesti, care este unul dintre cele mai frumoase fructe ale rugăciunii. În contactul cu Sfântul sfinților, sufletul se simte atras spre sfințenie. Iar rugăciunea, făcând să curgă din cer roua dăruirilor, ridică sufletul credincios, hotărându-l să trăiască din ce în ce mai curat, asemănând prin albețea sa imaculată, curățenia zăpezii.

În acelaș timp, din înălțimile cerului se aude glasul Părintelui veșnic: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care bine am voit”.

Ce este într-adevăr rugăciunea? Ea este actul filiat al unei creaturi care se îndreaptă spre Creatorul său, chemându-L cu mângăetorul nume de Părinte. Ce mișcător cuget! Ce glorie pentru om, de a fi admis să converseze cu Dumnezeu cel atotputernic, ca și fiul cu tatăl său! Omul poate să se bucure după placul său de această glorie, și când își ridică privirile pline de iubire spre Dumnezeu zicând: „Tatăl meu”, el poate fi asigurat că Dumnezeu îl as-

cultă și-i răspunde: „Tu ești fiul Meu cel iubit și ascult rugăciunea ta!” Câtă dreptate are Sf. Ioan Chrysostomul când zice: „gândiți-vă ce fericire, ce glorie este aceasta pentru voi de a conversa cu Dumnezeu, a sta de vorbă cu Isus Hristos!” Da, aceasta este glorie de nedescris — ce nu se poate exprima prin cuvinte —, este o fericire fără asemănare

și omul ar trebui să se dedice cu totul rugăciunii, pe care s'o repete cu apostolii: „Doamne bine ne este nouă a fi aici!” Ar trebui să se roage—oarecum— fără încetare.

La ce te-ai putea gândi mai cu folos tinere cititor în acest timp dedicat rugăciunii Sf. Rozar — luna Octomvrie (după Fran).

M. Crișan

Realizare masonică

— Profanarea unei sfinte icoane la Rebrîșoara —

Gazetele aduc impresionanta știre cum Românii din comuna Rebrîșoara, județul Năsăud, s'au scăpat de doi jidani frați, feciorii lui Baruch Schaffer. E semnificativ cazul însă prin aceea că la evacuarea lucrurilor, din casa care atâția ani a fost cuibul acestor ploșnițe galițiene, „s'a găsit o icoană sfințită provenită dela biserica din sat și de care bestia de galițian se servea de ea, pentru căratul gunoiului din casă”. Auziți? Acest sacrilegiu al obranicului jidan face parte din acțiunea conștientă și cu plan a iudeomasoneriei. Sunt nenumărate declarațiile masonilor cari declară războiul preoților, crucilor, icoanelor,

Masonul Gambeta a spus: Adevăratul nostru dușman e popimea. Masonul C. Laffere a spus: „e nevoie de-un măturoi viguros, ca să scăpăm țara de popi și de călugări”. Tharphon zicea: „Evangheliile trebuiesc arse, pentru că păgânismul este

mai puțin periculos pentru credința jidovească decât Creștinismul”. Regret că nu-mi vine în minte numele masonului care a spus că „e nevoie de-a preface potirele în scupători, iar icoanele în lopeți pentru căratul gunoiului”. Istă că acest dezi-derat al Francmasoneriei s'a grăbit să-l realizeze nerușinatul fecior a lui Baruch Schaffer din Rebrîșoara.

Drumul dela această degradare a sfintei icoane și până la dărâmarea de biserici, profanarea altarelor și uciderea preoților, este foarte scurt. Pe zi ce merge, oamenii noștri politici ne încătușează tot mai mult în ghiarele iudeo-masoneriei din Franța. De dragul Kahalelor și-a bestiilor masonice, sunt gata de-a supune țara la cele mai rușinoase palme, din câte le-am primit vre-odată. Pe zi ce trece obrăznicia concetățenilor jidani, nu cunoaște margini. În timp ce un membru marcat și fruntaș al unui partid nu se rușinează a declara că

„popii burtoși sunt cauza revoluției din Spania”, mulți preoți dela noi îl urmează orbește pe acest fruntaș politic, alintatul comuniștilor și-al jidanilor. Mi se rupe inima de durere când văd de câtă orbire sufletească pătimim și când simt cu câtă indolență și nepăsare așteptăm ceasurile inviforate ale ureganului apocaliptic ce se apropie. La răsărit și scăpătat de soare se varsă sânge. La noi se varsă valuri de țuică în mârșavele propagande electorale... Jidanii ne profanează icoanele, ne batjocoresc sărbătorile, iar mâine ne vor încăera în luptă. Ne vor distruge crucile, bisericile, preoții ca'n Spania. Privelistea lugubră care mi se înfățișează involuntar în minte, îmi aduce fiori de cutremurare. Sfânta icoană profanată dela Rebrîșoara mă neliniștește și mă umple de revoltă și îngrijorare.

Ce va fi de noi? Intrebați-vă și vă cutremurați!

Ion Pușcașiu

Asociația Generală a Românilor Uniți A.G.R.U.

Nr. 282—937.

În conformitate cu art. 13 din Statute, convocăm

Congresul General

al asociațiunii Generale a Românilor Uniți — AGRU — pentru zilele de 6—8 Noembrie 1937, la Satu mare cu următorul program :

Program :

- Sâmbătă, 6 Noembrie 1937.
 Orele 15.11 Primirea Înălților Arhizei și a Comitetului Central.
 Orele 17 Ședința Comitetului Central al AGRU-lui, Uniunii Mariane și Astru și a Fed. Corurilor.
 Duminecă, 7 Noembrie 1937.
 Orele 8.30 Liturghie.
 Orele 10.30 Ședința festivă a AGRU-lui. Conferință ținută de dl. dr. Zenovie Paclîșeanu.
 Orele 13.30 Masă comună.
 Orele 15.30 Ședința Administrativă a AGRU-lui.
 Orele 19 Vecernie în Biserica Calvaria. După vecernie procesiune la Biserica nouă.
 Luni, 8 Noembrie 1937.

Orele 8.30 Consacrarea Bisericii noi : liturghie arhierescă ;

Orele 14 Masă comună.

Orele 16.30 Ședința de încheiere a congresului general.

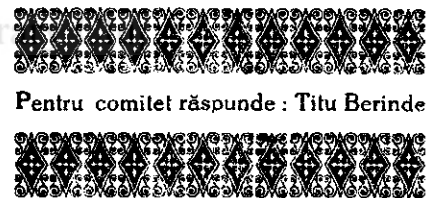
Orele 21 Concert.

La aceasta înălțătoare manifestațiune cu caracter religios și național invităm cu drag pe lângă cei în drept, pe toți membrii Asociațiunii Generale a Românilor Uniți, precum și întreg Clerul și pe credincioșii Provinciilor Metropolitane de Alba Iulia și Făgăraș.

Cluj, din Ședința Comitetului ținută la 2 Octomvrie 1937.

Secretar general, Președinte,
ss. Dr. Aug. Popa Dr. V. Pop

N. B. Pentru încartiruire și informații a se adresa Oficiului parohial greco-catolic până la data de 5 Noembrie 1937,— Participanții vor beneficia de reducere pe C.F.R., în acest scop sunt rugați a-și păstra biletele de tren.

Pentru comitet răspunde : Titu Berinde

Calendar săptămânal.

31 Octomvrie — 6 Noembrie 1937.

31. Dumineca V-a d. In. Sf. Cruci
 Ap. Gal. 6, 11. Evg. Luca 16, 19.
 M. Epimach

1. Luni Cosma și Damian
2. Marți M. Achindim † 330.
3. Mercuri M. Achepsina
4. Joi C. Ioanichie † 895.
5. Vineri M. Galaction † 250.
6. Sâmbătă Ep. Pavel Mărt. † 360.

Ziua are oare 10, și noaptea oare 14.

Din cartea II. a sf. Ap. Pavel către Timoteu.

Cap. 3. v. 2... și vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, măreți trufași, hulitori de părinți, nemulțămitori, blestămați,

v. 3. fără de dragoste, neprimitori de pace, clevețitori, neînfrânați, sălbatici, ne iubitori de bine,

v. 4. vânzători, iuși, îngânfați, iubitori de desfătări mai mult de cât iubitori de Dumnezeu,

v. 5. având chipul evlaviei, însă puterea ei tăgăduind. Și de acestea te ferește!

v. 7. cari pururea învață, și niciodată nu pot ajunge la cunoștiința adevărului.

